

at være mere afvigende fra Grundloven, end den Udvei, der er valgt. Havde Regjeringen og Folkethinget imidlertid foretrukket en saadan Udvei, vilde vi paa Grund af Sagens Tvivlsomhed have taget i Betænkning at tilraade Landstthinget at afvige derfra, nu derimod, da disse tvende Grene af den lovgivende Magt have valgt den Udvei, der efter den nøieste Overveielse forekommer os at være den simpleste og meest praktiske, og vi derhos frygte for, at en Overeensstemmelse om dette Punkt lettelig kan lede til det Resultat, at Loven ikke udkommer, tillade vi os at foreslaae det høitærede Thing at vedtage Lovforslagets § 10 uforandret, hvilket saameget mindre kan ansees inconsequent, som dette Forslag tidligere ikke har foreligget, og altsaa ei heller har været taget under Overveielse.

Hvad sluttelig Redactionen af Lovforslagets § 10 angaaer, da er det vel ikke udtrykkelig sagt, at, forsaavidt Dommernes Antal gaaer ned under 16, bør Antallet af de af Landstthinget, der holde Ret, altid være lige med de af Høiesteret, der bivaane Retten, at denne altsaa ikke kan sættes med et ulige Antal s. Ex. med 13 eller 15 Dommere, og at, naar den holdes med 14 Dommere, maa der være 7 af hver Klasse. Udvalget forventer derom Justitsministerens Udtalelse, og forbeholder sig Forslag desangaaende, forsaavidt det dertil maatte finde Anledning.

§§ 35 til 39.

Efter Grundsatningerne for det hele Lovforslag, og i Overeensstemmelse med hvad der er udtalt i den almindelige Deel af denne Betænkning, antager Udvalget, at Underretning bør meddeles Parterne om Rigsrettens Beslutninger og Foranstaltninger i de ommeldte Henseender, at til foreløbige Retshandlinger bør Parterne indstevnes efter § 29, naar det kan skee, uden at utilbørligt Dphold derved

bevirket; og at i modsat Fald, saavel som naar den Tilstaer er arresteret, eller naar han gjør Begjæring derom, bør beskikkes ham en subsidiair Forsvarer, der har at varetage hans Løb, naar hans Forsvarer i Hovedsagen er forhindret. Iagttages ikke en saadan Fremgangsmaade, saa vedvarer den hidtilværende inqvistoriske Behandling, der ikke bestaaer med Grundlovens § 79. Lovforslagets § 92 siger, at iøvrigt blive de almindelige Rettergangsloves Regler at iagttage, forsaavidt de kunne bestaae med de i denne Lov indeholdte Grundsatninger, hvorved det synes tilkjendegivet, at de under den modsatte Forudsætning maade anvendes med tilbørligt Hensyn til disse Grundsatninger. Men da der er reist Tvivl i Udvalget, om udtrykkelige Bestemmelser om de fornævnte Punkter ikke bør optages i Loven, seer Udvalget den ærede Justitsministerens Udtalelse om dem imøde, og vil derefter nærmere overveie, hvad der maatte være at foretage.

Derimod har man allerede nu fundet sig foranlediget til, i Kraft af Grundlovens § 79 og i Overeensstemmelse med det foreliggende Lovforslags § 17, at indstille, at der, som Værn mod hemmelig og af Rigsretten ucontrolleret Inqvistion, tilsvies § 39 et nyt Afsnit, saalydende: „Enhver Retshandling, under hvilken en foreløbig Undersøgelse anstilles, bør foregaae offentligt, naar Rigsretten ikke har bestemt det Modsatte.“

§ 41.

Forudsat at Udvalgets Indstilling til § 52 bifaldes, tillader man sig at foreslaae, at nærværende Paragraphs første Punktum faaer følgende Tillæg: „og de Dplysninger, som attraaes ved Afhørelse af de paa den i § 40 ommeldte Fortegnelse anførte Vidner og andre Personer.“ Denne Endring støttes paa Bemærkningerne til § 52.